

Мила и нежна е писетката „Пјтниците от юг“: — всека пролет те са при нас, дошли от далечни, може би, приказни страни, гости случайни, може би — те — жеравите. И всяка кжсна есен, когато вятјра залюлее смразените жжлти листа, в некая тиха, вечер без звук под прихлупеното неприветно небе, на цяло ято, като подгонени от нечия немилостива и жестока сянка, отлитат кжм юг. Не спират на често, защото далеч ще отпјтуват те, а пјтјт е толкова джлжг.

Лети запжтената стройна вжрволица:
при нас те, може би не ще се спрјт —
сжрдце, защо, ти потреперваш
при тяхний стон, на жеравите, всякой пјт?

Защото, нима и ние не приличаме на ония незнайни птици, които идеат на пролет, свиват грижливо гнезда в клонете на джрветата и, като отгледат своите скжпи рожби, отлитат безшумно на юг. Защото слжнчевите дни на топлото лято са угаснали, а иде студената зима, която всички ще обжрне сжс своите ледени крила. Листата ще окапят и цветята ще умират. Слжнцето ще се загуби в тжмнината на мжтните облаци и нерадост горчива ще размаха своята сива мантия.

„Викжт на душата“ е толкова нежно стихотворение, пропито от край до край с една безначална болка и вик на джлго страдала кротка душа. Глухо прѣстенва самотното сжрдце на поета, който няма с кого да сподели, освен с всичко онова, което му напомня за неговјта самотност.

Кой изплака в тишинага ношна
до лозата листнала,
гдето сядам винаги самичжк?
Вий ли стари, тжмни кипариси?

— — — — —
Може би, притихнали чемшири . . .

Някой ли отнейде се провикна?
и потжна зад железни двери? . .
Или лебед кжм небе погледна,
песен изпя, пжрва и последна,
и смути джлбоко тжмнините?

Но, не птица ношна се обади,
и раздвижи сенките на мрака:
то викжт бе таен на душата,
щс, от сжнищата в самотага
в мен разочарована изплака.